

Arrest

**nr. 157 109 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk bevonden, op grond van de volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 187 §3, 3° volgt de verplichting» op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attest dd. 16.01.2012 in bijlage. Echter, dit overig medisch attest vertoont evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 03.12.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Vervolgens wordt in hoofde van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd en een inreisverbod van drie jaar, op grond van de volgende redengeving:

“In uitvoering van de beslissing van C.T.Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.10.2012, hem betekend op 31.10.2012.

[...]

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.10.2012 hem betekend op 31.10.2012.”

Ook deze beslissingen worden aangevochten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.)

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, Deceuninck).

2.1.2. De eerste bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die op 3 december 2012 werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De beslissing wordt genomen op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de voormelde wet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

In het voormelde vierde lid van de eerste paragraaf van artikel 9ter wordt het volgende gesteld:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In de bedoelde beslissing wordt gesteld dat de graad van ernst van de ziekte niet blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 2 november 2012.

In het voormelde standaard medisch getuigschrift wordt geattesteerd dat de verzoekende partij lijdt aan chronische hepatitis B.

Ter zitting wordt gewezen op het volgende:

Op 22 februari 2013 werd een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter ingediend, opnieuw op grond van de aandoening hepatitis B, die resulteerde in een beslissing van 11 april 2013 houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd genomen op grond van de vaststelling dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals geïsoleerd in artikel 9ter, §1, eerste lid van de bedoelde wet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Deze beslissing werd door de verzoekende partij aangevochten met het beroep, gekend onder het nr. 127 509.

In de thans eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag afgewezen om formele redenen, met name omdat de graad van ernst niet zou zijn vermeld. In de latere beslissing van 11 april 2013, genomen op grond van een recentere aanvraag dan de onderhavige en dus gesteund op meer actuele gegevens waarover de verzoekende partij beschikte, wordt daadwerkelijk onderzocht of de aandoening waarop de verzoekende partij zich steunt, aanleiding kan geven tot het bekomen van de gevraagde verblijfsmachtiging. De aard van de aandoening wordt met andere woorden in deze beslissing onderzocht, in tegenstelling tot hetgeen het geval is in de thans eerste bestreden beslissing. In die optiek toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, en ter zitting haalt zij geen argumenten aan die daar anders over zouden kunnen doen denken.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is ingediend tegen de bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 7 januari 2013

3.1. Het derde middel is als volgt geadstrueerd:

II.3. Derde Middel (met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod):

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, iuncto artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet

Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

II.3.1. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tót stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.3.2. Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[...]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.3.3. Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

II.3.4. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het enig middel is ernstig en gegrond.

3.2.1. De Raad ontwaart geen middel(onderdeel) dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat is opgenomen in de bijlage 13sexies. De loutere algemene bewering dat “de bestreden

beslissing [...] geenszins wordt ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, [...] onzorgvuldig tot stand [kwam], en [...] het rechtszekerheidsbeginsel [schendt]”, zonder dat daar concrete argumenten tegenover staan, volstaat niet. Immers, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

3.2.2. Verder steunt het middel deels op een verkeerde lezing van de bestreden bijlage 13sexies, nu daarin geen sprake is van artikel 3,9° van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.1. Wat het inreisverbod betreft, voert de verzoekende partij onder meer aan dat er een schending is van de formele motiveringsplicht omdat niet wordt verduidelijkt waarom werd gekozen voor de maximale termijn van drie jaar.

3.2.3.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande in haar nota:

“Verzoeker stelt dat artikel 3,9° Vreemdelingenwet geen bepaling bevat 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gesteund is op artikel 7 eerste lid 2°, artikel 74/14§3 en artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij Rijk verblijft langer dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Hij betwist evenmin geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2012.

Het inreisverbod werd opgelegd overeenkomstig artikel 74/II§1 Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerdere verwijderingsbeslissing.

Het middel van verzoeker is niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 7 januari 2013, maar tegen een andere beslissing dat gesteund is op artikel 3 eerste lid 9° en artikel 74/II§1 Vreemdelingenwet.

Het inreisverbod wordt wel formeel gemotiveerd en is wettig.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze de tweede bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen schendt.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In het bestreden inreisverbod wordt verwezen naar “artikel 74/11, §1, eerste lid, 2°” en wordt gesteld dat betrokkene niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan nu hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vaststelling leidt inderdaad tot het opleggen van een inreisverbod. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert echter niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900). De verwerende partij is daartoe in gebreke gebleven.

Het middel, gericht tegen het inreisverbod en gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, is gegrond. De beslissing houdende het opleggen van het inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering -tegen dewelke geen gegronde middelen werden aangevoerd, zoals hierboven is gebleken- op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Derhalve wordt enkel het inreisverbod vernietigd.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring inzoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter en de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enerzijds, moet worden verworpen; de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing houdende het inreisverbod, anderzijds. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2013, houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing die in artikel 1 wordt vernietigd, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS